

Nieuwsbrief

16de Jaargang
Nummer 33
november 2011

Bezuinigingen treffen kwetsbaren

Door: Job Schellekens & Vincent van Dongen

Al een jaar geleden maakte kabinet Rutte, gedoogd door de PVV, bekend dat er 18 miljard euro bezuinigd moest worden. Inmiddels blijkt dat het kabinet hier geen gras over laat groeien. Er worden heldere keuzes gemaakt. Helaas pakken die keuzes slecht uit voor een groot gedeelte van de Nederlandse bevolking.

Door de economische crisis heeft de Nederlandse economie een flinke deuk opgelopen. Er is meer werkloosheid en de koopkracht is aanzienlijk gedaald. Om de staatsschuld niet verder op te laten lopen, heeft het kabinet besloten om flink te snoeien in een aantal beleidsterreinen. Daar waar de oppositie inzette op het stimuleren van de werkgelegenheid en investeren in de economie, hanteert het kabinet een botte bijl waarmee diverse voorzieningen met wortel en tak worden gekapt.

Een eerste voorbeeld hiervan is de eigen bijdrage in de ggz. Als het aan het kabinet en de PVV ligt, wordt er al in 2012 een eigen bijdrage ingevoerd van 200 euro per jaar voor de tweedelijns ggz. Dit is een bedrag dat volledig voor rekening komt van ggz-cliënten. Aanvankelijk zette minister Schippers van volksgezondheid in op een nog hogere eigen bijdrage, maar dankzij een motie van de SGP en het CDA is deze verlaagd naar 200 euro. Minister Schippers heeft inmiddels in een algemeen overleg toegezegd dat de minst draagkrachtige ggz-cliënten de eigen bijdrage kunnen terugvragen aan de gemeente (door een beroep te doen op de bijzondere bijstand), maar het is nog niet gegarandeerd dat elke gemeente dit zal doen.

Daarnaast wordt er vanaf 2013 fors bezuinigd op de sociale zekerheid. De bijstand, de Wajong en de sociale werkvoorziening gaan flink op de schop. Deze regelingen worden vervangen door de Wet Werken naar Vermogen, die op 1 januari 2013 moet ingaan. De Wet Werken naar Vermogen kent een streng regime, waar een flink aantal van de toekomstige uitkeringsgerechtigden mee te maken

gaan krijgen. Zo zal vanaf 2013 een strenge vermogenstoets gaan gelden bij het bepalen van de hoogte van de bijstand, waar vooral gezinnen iets van gaan merken.

De vermogenstoets houdt namelijk in dat het inkomen van gezinsleden mee zal gaan tellen bij het bepalen van de hoogte van de bijstand. Ook zullen, als het aan de regering ligt, alle huidige Wajongers herkeurd gaan worden. De VVD wil dat 60% van hen alsnog (gedeeltelijk) gaat werken. Zij zullen in dat geval een lagere uitkering krijgen, die overigens wel aangevuld kan worden met een toeslag - afhankelijk van de persoonlijke situatie. Voor de mensen die duurzaam en volledig arbeidsongeschikt zijn, verandert er niets. De hoogte van hun uitkering blijft ongewijzigd. Dit geldt ook voor toekomstige gevallen.

Tot slot is er nog de bezuiniging op het persoonsgebonden budget (PGB). De regering wil van deze regeling af, omdat die volgens haar veel te kostbaar is geworden. →

Inhoud:	blz.
Bezuinigingen treffen kwetsbaren	1
Uiteindelijk komt alles op zijn pootjes terecht	3
Het mooiste in het leven is onbetaalbaar	4
Nieuws uit Rivierenland	5
Tien vragen aan... Ben Kregting	6
Regionale cliëntenraad zuid Iriszorg	8
De Kentering houdt gemeenten spiegel voor	9
Het herstelverhaal van Mike Boddé	10
Psyche Mediaprijs gewonnen door Paviljoen 7	11

Het PGB is bedoeld voor mensen die zelf hun zorg willen inkopen en daarvoor een vast budget krijgen. Op deze manier kunnen zij zelf organiseren van wie zij zorg krijgen, wanneer zij geholpen worden en op welke wijze. De VVD – die ooit deze regeling bedacht – wil nu dat 90% van de PGB-houders hun zorg in natura gaat afnemen. Dit zou goedkoper zijn dan het zelf organiseren van zorg. De oppositie wijst er echter op dat het PGB-systeem goedkoper is, omdat dan veel administratie uit de handen van de zorgverzekeraars wordt genomen.

Onze opinie:

De Kentering maakt zich zorgen om de gevolgen van de komende bezuinigingen voor mensen aan de onderkant van de maatschappij. Er wordt door de huidige regering heel sterk een appél gedaan op eigen verantwoordelijkheid. De vraag is echter of er wel voldoende steun blijft bestaan om de eigen kracht van mensen te versterken. De mensen waar wij voor staan, mensen uit de psychiatrie, dak- en thuislozen en mensen met een verslaving, redden het niet zonder extra steun. Het gevaar van het versoberen van regelingen is dat mensen nog verder in armoede vervallen, want de 'prikkel om te werken' die de regering af wil geven, creëert nog geen banen en grotere mogelijkheden van mensen om werk aan te kunnen. Er wordt een appél op werkgevers gedaan, maar voor de werkgevers zijn er geen plichten om mensen met een handicap aan te nemen. Voor mensen die echt niet kunnen werken, moet er voldoende steun blijven en ook in de toekomst zullen er mensen zonder werkperspectief van de Wet Werken naar Vermogen afhankelijk zijn, want de praktijk is weerbarstiger dan de theorie van 'Werk staat voorop'.

De Kentering maakt zich sterk voor mensen:

Van oudsher komt De Kentering op voor de belangen van mensen uit en in de psychiatrie, ook de collectieve belangen. Zo zitten we in het Klantgroepenoverleg van de gemeente Nijmegen. Dit overleg geeft aan de gemeenteraad advies over

voorgenomen beleid van de wethouder voor werken-inkomensbeleid, sinds de verkiezingen van 2010 is dat Turgay Tankir. In dit overleg en bij gelegenheden om bij de gemeenteraad in te spreken, stelt De Kentering zich teweer tegen afbraak van voorzieningen. Veel van de wijze waarop gemeenten regelingen moeten uitvoeren, is echter door de regering in Den Haag vastgelegd. Daarom laat de Kentering ook van zich horen in Den Haag. Zo hebben we in juni het artikel uit de vorige Nieuwsbrief met een oproep om het 'een tandje minder' te doen met druk leggen op mensen, met name mensen uit de psychiatrie, aan de Tweede Kamerfracties gestuurd.

Op 19 september hebben mensen van De Kentering, samen met de Centrale Cliëntenraad van de RIBW, mee gedaan aan een demonstratie op het Plein in Den Haag tegen de stapeling van bezuinigingen voor mensen met een handicap. → 'Walk of Shame' was de naam van dit protest, waar we ons aansloten bij mensen die opkwamen tegen de bezuinigingen op cultuur; vakbondsleden en ook de oppositiepartijen SP en Groen Links waren goed vertegenwoordigd.

In de zomer waren Emile Roemer en Renske Leijten van de SP aangeschoven aan tafel bij een RIBW-woning aan de Sterrenschansweg, waar zij hebben gesproken over de zorgen van RIBW-cliënten.

Enkele cliëntenraadsleden van de RIBW, die er zorg van een instelling bij het protest in Den Haag ook bij waren, hebben Emile Roemer en Renske Leijten daar opnieuw ontmoet. Het was mooi om te zien hoe enthousiast 'onze meiden' door deze Tweede Kamerleden begroet werden.

Op het podium heeft Groen Links Tweede Kamerlid Linda Voortman zich krachtig uitgesproken tegen de bezuinigingen. Zij heeft daarna concrete overzichten van inkomsten en uitgaven aan eigen bijdragen verzameld van mensen uit de GGz om in de Kamer te laten zien hoe zwaar het mensen treft. We laten het uiteraard aan de lezers zelf over te besluiten vanuit welke hoek mensen aan de onderkant solidariteit en steun kunnen verwachten.

- Verslag met foto's van de Walk of Shame:

<http://www.dekentering.info/blog/?p=207>

- Video's CG-raad (chronisch zieken en gehandicapten) met reacties op de bezuinigingen: <http://www.youtube.com/user/CGRaad> (zie 'Stop De Stapeling Babelbox 1', 0:45

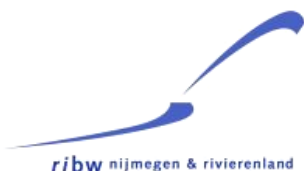
Voor reactie van Job Schellekens van De Kentering).←

Uiteindelijk komt alles wel op zijn pootjes terecht.

Door: Henk van den Berg

Best wel lang heb ik getwijfeld of ik een goede invulling aan mijn lidmaatschap van de Centrale Cliënten Raad van RIBW Nijmegen-Rivierenland kon vinden. Die denk ik nu te hebben gevonden.

Mijn motivatie om iets tegen onrechtvaardigheid te

willen doen, was de grote irritatie over het functioneren van het CAK (Centraal Administratie Kantoor). Iedereen in mijn kennissenkring die

daarmee te maken heeft weet wel wantoestanden daarover te benoemen. Enkele jaren geleden al heb ik boze mails naar deze nog steeds niet goed functionerende instantie gestuurd. Mijn grootste grieven was ik toen kwijt, maar wist ook wel dat ik daar niets mee zou bereiken. Om enigszins constructief met mijn frustratie om te kunnen gaan, heb ik toen naar middelen gezocht die daadwerkelijk iets op zouden kunnen leveren. Ervaring had ik daarmee, doordat ik vroeger de energie die ik kwijt dreigde te raken aan mijn ergernis over een ongewenste maatschappelijke situatie al eens heb gebruikt voor actief lidmaatschap van een politieke partij. Mijn pogingen om medestanders te vinden voor het oprichten van een belangenvereniging voor mensen met klachten over het CAK vonden echter weinig respons.

Omstandigheden in mijn woonomgeving zorgden er een tijd lang voor dat ik andere zaken had om me druk over te maken. In die periode heb ik ruimte gekregen bij Phoenix, het dagactiviteitencentrum van RIBW-Nijmegen en Rivierenland, om twee van mijn hobby's, koken en muziek maken, uit te voeren. Ik ben daar gaan werken bij de catering en het cliëntgestuurde restaurantproject "de Vuurvogel" en omdat de bassiste van de Phoenix-band verhuisplannen had, kon ik haar gaan vervangen. Daarmee waren mijn wensen voor een goede en passende dagbesteding grotendeels vervuld.

Een zeer goede collega bij "de Vuurvogel" was de initiatiefnemer ervan, Bert Arts. Zijn belangrijkste drijfveer was belangenbehartiging voor mensen met een psychische handicap. De informatiewinkel "De Kentering" was zijn kindje en naast "het Basisberaad" zijn grootste passie. Onze verschillende ideeën over de instandhouding van werkwijzen botsten in het begin behoorlijk,

maar al snel zorgde wederzijds respect ervoor dat er een goede sfeer ontstond en goede oplossingen werden gevonden.

Door gesprekken met hem over ingrijpende maatschappelijke en politieke veranderingen en de gevolgen daarvan voor "mensen zoals wij", werd bij mij het vuur weer aangewakkerd om iets tegen misstanden te willen gaan doen. Met name de WMO (Wet Maatschappelijke Ondersteuning) was een geliefd gespreksonderwerp van hem.

Via een toenmalige medebewoner van een beschermde woonvorm kreeg ik bekendheid met de CCR. Omdat ik toen in een sombere periode zat twijfelde ik er erg over of ik daar wel in thuis zou horen. Maar omdat ik weer met frustraties zat waaraan ik geen uiting kon geven, heb ik toch de stap durven zetten om contact op te nemen. Het grote enthousiasme waarmee ik ontvangen werd deed me erg goed en de uitnodiging om deel te nemen aan het jaarlijkse uitje gaf me de motivatie om door te zetten.

Helaas bleef de somberheid aanhouden en bleef ik twijfels houden over mijn functionaliteit, totdat de gemeente mogelijkheden bood voor inspraak over de WMO. Daar heb ik meteen gretig gebruik van gemaakt, omdat ik dankzij Bert het belang daarvan kende. Alle bijeenkomsten heb ik bezocht en ik heb daar genoeg ideeën en contacten aan overgehouden om me voor langere tijd bezig te houden. Het regeringsbeleid biedt veel redenen voor protest, waaraan we gehoor hebben gegeven, maar ook kansen om mensen uit verschillende disciplines bij elkaar te krijgen die samen de mogelijkheden voor belangenbehartiging willen bevorderen. Daarvoor wil ik me inzetten.

Daarnaast blijft natuurlijk het bevorderen en het in stand houden van het welzijn van "onze eigen cliënten" erg belangrijk.

Een feit is in ieder geval dat ik nu weer zekerder in het leven sta. Of de voorzieningen waarvan ik nu gebruik mag maken zullen blijven bestaan is de grote vraag, maar de kansen die ik heb leren zien om daarvoor te vechten, geven mij de strijdlust die ik nodig heb om te kunnen blijven geloven dat alles uiteindelijk goed zal komen.←

Het mooiste in het leven is onbetaalbaar

column door Vincent van Dongen

De nazomer zit zelfs begin oktober nog in de lucht, wanneer ik dit zit te typen en mijn zegeningen tel die niet in geld zijn uit te drukken: In mijn werk op De Kentering vind ik steeds beter de balans tussen mijn draagkracht - die door mijn psychische makken beperkt is - en de draaglast van het werk. Mijn contacten met de familie en de vele bijzondere mensen die ik leer kennen doordat ik -juist vanwege die psychische handicap- dit werk ben gaan doen. De natuur in het Rijk van Nijmegen, die met haar bergen en dalen aan het leven doet denken. Het is geen gegarandeerd anti-depressivum, maar als ik een wandeling door het bos maak of de fiets pak om de Ooijpolder in te rijden, kom ik vaker wel dan niet tot rust als ik me moe, overwerkt of down voel.

De zon die verwarmt, de wolken die maken dat je je meer beschermt voelt op dagen dat het minder gaat. Schijnt de zon niet, dan is het rustiger op straat. Schijnt de zon volop en is de polder vol dagjesmensen, dan kun je nog de rust vinden.

Fiets bij het Hollands-Duitsch *gemaal maar eens de dijk op, maar neem dan het tweede* of beter nog het derde polderweggetje rechts de polder in en je zult lachen om de mensen die hutje mutje blijven fietsen, terwijl je zelf geniet van de rust, de trekvogels, het uitzicht over de weilanden.

Het is niet zonder reden dat ik dit juist nu schrijf en juist hier. In deze Nieuwsbrief ook een artikel waar ik met onze rechten-en-wetten kenner Job Schellekens schrijf over de bezuinigingen die er op onze mensen afkomen. De kans is erg groot dat mensen die zorg nodig hebben en mensen die geen betaald werk hebben, het krapper gaan krijgen. En het was al geen vetpot. De Kentering stuurde uit zorg om de gevolgen van het voorgenomen beleid in juni mijn stuk 'Het mag wel een tandje minder' naar de Tweede Kamer. Die column was een oproep om het rustiger aan te doen met het gejaagde tempo van de maatschappij, met de druk die op mensen met een beperking wordt gelegd. Die boodschap is niet echt overgekomen lijkt het, als na de zomer de

miljoenennota verschijnt en zonder veel verzet door de kamer wordt geleid. Misschien heeft de Kentering toch maar een klein stemmetje? Ik laat me alweer afleiden door de zorgen en dat is nu net waarom ik met 'het tellen van mijn zegeningen' hierboven begon. Want ze kunnen ons nog zoveel afpakken, maar de zon pakken ze niet af, de bossen en de Ooijpolder pakken ze ons niet af, de mooie mensen die we kennen en die om ons geven pakken ze ons niet af.

Laat al die waardevolle dingen, waarvan de waarde niet in geld is uit te drukken, ons ook eens van de zorgen afleiden. Zoals Bert Arts dit een paar jaar geleden ook schreef bij zacht herfstweer:

WMO aan de Waal

De zomer loopt ten einde,
met wisselweer zoals het eigenlijk
de hele zomer was in Nijmegen
Niet weggeweest, de financiën
lieten het niet toe, zo als het voor veel
mensen steeds vaker gaat.
Wel genoten van de 4-daagsezomerfeesten
met name op het Kelfkensbos.
Verder elke avond fietsen, vooral de
Ooijpolder in,
wat flesjes mee, een bankje op zijn
tijd,
een shaggie roken, wat drinken en kijken
naar de prachtige luchten en vergezichten.
Zo heb ik met weinig geld toch veel
plezier!

(Bert Arts, oktober 2005)

Mooie herinneringen aan Bert, ook die pakken ze ons niet af!←

Nieuws uit Rivierenland

door: Ilja Kiezenberg

Op 30 maart jl. tijdens de Week van de Psychiatrie, hadden we met Basisberaad Rivierenland in samenwerking met de RIBW, Iriszorg en de Gelderseroos (nu Pro Persona) in Tiel een middag georganiseerd voor wethouders uit de regio Rivierenland.

Ilja Kiezenberg

De opkomst was erg goed, er bleek zelfs een burgemeester! (gemeente Lingewaal) aanwezig te zijn. We hadden deze dag georganiseerd om de wethouders kennis te laten maken met een deel van de mensen uit de (O)Ggz. Vaak hebben mensen nog een verkeerd beeld over de psychiatrisch patiënt. En steeds vaker zullen gemeenten te maken krijgen met 'ons'.

De middag begon om 13:00 uur met heerlijke broodjes en dito soep, verzorgd door de mensen van het DAC.

Toen de broodjes en soep grotendeels op waren begonnen we met een stukje over de RIBW Vriendendienst 'Gewoon een Maatje'. Ik ben daar als vrijwilliger actief geworden nadat ik voor de tweede keer in de WAO terecht kwam. Het concept Vriendendienst Maatjes project biedt veel mogelijkheden. Ik heb uitgelegd over het één op één contact, de basis van Vriendendiensten en ook over een aantal andere mogelijkheden zoals; de samenloop, een middag/avond waar alle vrijwilligers en deelnemers langs kunnen komen. Dan wordt er gezamenlijk gegeten en hebben we een activiteit zoals een spel of een fotowedstrijd. En het mailmaatjes contact, een maatje via mailcontact met af en toe een echte afspraak.

Na dit onderdeel werd er een presentatie gegeven over het project 'Ruimte voor Anders zijn'. 'Ruimte voor Anders zijn' richt zich op gemeenten, kerken en parochies waar predikanten, pastores of gemeenteleden zich inzetten voor mensen met een psychiatrische achtergrond. Ik had daar zelf nog niet echt bij stil gestaan. Een groot deel van mensen met psychische problemen kunnen ook gelovig zijn, en dan kan een pastoor, dominee of predikant daarin een rol spelen. Daarna hadden we een mini versie van 'Cliënten trainen Ambtenaren' namelijk

'Cliënten trainen Wethouders'! Dat beviel erg goed. De onderwerpen begrip en herkenning kwamen duidelijk naar voren, ook wethouders hebben (persoonlijke)ervaringen met psychische problemen. Ook dit werd door iedereen als erg positief en leerzaam ervaren. Hierna was er nog een rondleiding door het gebouw, de Catherina school.

De eerder genoemde organisaties, Iriszorg, RIBW en Pro Persona zitten alle drie in dit gebouw. En van alle drie was er iemand die een korte presentatie gaf over de activiteiten van die organisatie.

Als afsluiting werden we door de Burgemeester van gemeente Lingewaal, namens alle genodigden, hartelijk bedankt voor de leuke en interessante middag. Een zeer geslaagde middag die wat mij betreft langer had mogen duren. ←

Tien vragen aan... Ben Kregting

In de vorige Nieuwsbrief interviewden wij Ilja Kiesenburg, actief lid van het Basisberaad Tiel. Deze keer bleven we dichterbij huis, en werd Ben Kregting gevraagd. Ben is lid van het Basisberaad, onderdeel van de Kentering. Dit is een belangenbehartigings-organisatie voor mensen met een GGz achtergrond, maar ook anderen in nood, die om advies vragen, worden niet afgewezen.

Op 17 november kwamen we in Lent bij elkaar in de knusse woning van Ben. Tijdens het koffie inschenken vertelde Ben dat hij precies aan de overkant van de Waal geboren is, aan de dijk die de Ooijpolder inloopt. Dit stukje hoort nog net bij Nijmegen. Na zijn 20e is hij lange tijd vaak om de 2 a 3 jaar verhuisd, maar nu woont hij alweer 8 jaar in Lent.

1. Hoe lang ben je al bij het Basisberaad Nijmegen?

Ben vertelt dat hij al ongeveer 4 jaar bij het Basisberaad is. Bij Iriszorg zit hij in de Cliëntenraad en gaat zijn aandacht speciaal uit naar de Maatschappelijke Opvang (MO). In Nijmegen is veel begeleiding, maar niet zoveel opvang. In Wijchen zit nog de Jeugdopvang. Het Leger des Heils is al vanouds actief in dit veld en bekend van zijn kleding-inzamelingen. Recentelijk zijn er ook de z.g. Domes-huizen gekomen, voor langer verblijf (meest verslavingszorg). Midden in de stad is het MFC (Multi Functioneel Centrum). Ben wil graag op de hoogte blijven over de nieuwste ontwikkelingen die te maken hebben met MO en Verslavingszorg. Daarom vertelt hij enthousiast over 2 organisaties die ieder 2 of 3 maal per jaar lezingen/symposia houden, het Forensisch Consortium (Iriszorg, ProPersona en Pompekliniek) en het Nispac (Nijm. Inst. for Science Practice and Care). Dan gaat het bv. ook over Nazorg en Reclassering. Ben probeert er altijd bij te zijn.

Wim van der Velden met Ben Kregting

2. Wat is voor jou de motivatie om bij het Basisberaad actief te zijn ?

Mijn belangstelling is de laatste tijd meer aan het verschuiven van crisisopvang naar cliënten-belangenbehartiging, vooral ook naar de WMO (Wet Maatschappelijke Ondersteuning). De zwakken in de maatschappij worden steeds meer gekort, zo ook bijvoorbeeld de Wajong, als het zo doorgaat zit ieder zo tegen zijn plafond. Dan zal er minder gebruik worden gemaakt van de zorg, die dan later toch komt en dan veel duurder is.

Binnenkort krijg ik een keuring voor de Wet Werk naar Vermogen (WWV), maar de kwalen zullen daardoor niet verdwijnen!

3. Ben jij een denker of een doener ?

Na even nadenken zegt Ben dat hij toch meer aan de denkerskant zit.

Hij ervaart dat ook bij Iriszorg zijn ideeën wel gewaardeerd worden. Een van zijn ideeën is een enquête voor alle deelnemers aan de Kentering : "Waar naartoe met de Kentering".

De LSR (Landelijk Steunpunt (mede)zeggenschap) heeft bijvoorbeeld cliëntengroepen die zich bezig houden met kwaliteit van de zorg of medezeggenschap.

4. Waar kun je van genieten ?

Ben geniet het meest als zijn 2 kinderen (alleen of allebei) komen logeren. Die zijn halfweg in de tienertijd, er is gelukkig plaats, er is een logeerkamer boven.

Andere dingen waar Ben van houdt zijn luisteren naar muziek, een goed boek, lekker eten en een fijne boswandeling. →

5. *Wat was jouw leukste ervaring bij onze groep ?*

De leukste ervaringen met de Kentering vind ik toch wel de zomerse uitstapjes. Daarna komt het samenzijn met de groep, bijvoorbeeld het samen buiten een sigaretje roken na een vergadering.

6. *Zie je nog zwakke punten binnen Iriszorg of GGz. ?*

Voor zover ik kan zien is bij ons het grootste probleem de veiligheid tussen cliënten onderling. Er zijn bedreigingen en soms vallen er klappen, ook in woongroepen en verzorgingshuizen. Zouden instellingen samen een aanpak kunnen ontwikkelen ? bijvoorbeeld straffen? Als het heel erg is aangifte doen ?

Het zou goed zijn als er een Meldpunt Persoonlijke Bedreiging zou komen. Ben ziet hier een kans voor de Kentering: Een "Anoniem Meldpunt Bedreiging", bij de Kentering, dit zou ook nog subsidie op kunnen leveren!

7. *Waar ben je trots op wat we tot nu toe met zijn allen bereikt hebben ?*

Ik ben er trots op dat we het voor elkaar gekregen hebben om de sprong naar het Het T-Huis te maken. We zitten nu alweer een jaar op onze nieuwe Kentering locatie. Mijn hoop is dat er steeds meer actieve werkgroepjes komen. Voor de redactie van de Nieuwsbrief zouden er ook wel nieuwe mensen bij mogen komen (nog naast de PR-groep).

8. *Heb je buiten het Basisberaad (en Cliëntenraad van Iriszorg) nog meer activiteiten ?*

Ben is best wel intensief met de computer bezig. Twitteren is bijvoorbeeld ook een hobby. Sport kijken, vooral naar voetbal, is een favoriete bezigheid. Vlak voor we opstapten, zag Elly een aquarium met guppies, en Ben bracht het gesprek op een vroege hobby: lange afstand vliegen met postduiven. En aleens prijzen gewonnen! Ook politieke debatten volg hij met veel interesse, maar ook bekijkt Ben de mensen van de psychologische kant: bijvoorbeeld of iemand wel oprecht is!

Wim van der Velden bij Ben Kregting

9. *Wat zijn jouw plannen voor de toekomst ?*

Wat ik voor mezelf heel belangrijk vind, is me blijven ontwikkelen. Vooral op het gebied van Maatschappelijke Opvang (MO) en Verslavingszorg streef ik erna een expert te worden, vandaar natuurlijk het volgen van boven genoemde lezingen. Uiteindelijk wordt het denk ik een keuze: nadruk op denken betekent meer een politieke richting, of kies ik voor doen, dan hoop ik ooit eens in de begeleiding terecht te komen. Voor zijn aquariumhobby heeft Ben een heel origineel idee, een aquarium onder een salontafel, met een glasplaat erop! Dan kun je als je tv-kijkt de vissen zien zwemmen!

10. *Hoe zie jij de toekomst voor het Basisberaad ?*

De komende jaren bestaat het gevaar dat de subsidies zullen verminderen. Een mogelijkheid die onderzocht zou moeten worden is sponsoring door het bedrijfsleven. Er zijn wel bedrijven die naar sociale belangen kijken, bijvoorbeeld ING. (fondsenvererving). Er zijn al veel contacten met de gemeente (bv. Belangenbehartiging WMO), maar ik zou meer binding willen met de maatschappij, bijvoorbeeld via de sociale media. We geven al wel gastlessen op scholen, maar dit zou ook via thema's (bijvoorbeeld over manie), in buurt- en bejaardenhuizen kunnen. Hoe bereiken wij de burgers? Onze mensen moeten niet langs de zijlijn staan.←
Interviewers: Wim van der Velden en Elly de Louw

REGIONALE CLIËNTENRAAD ZUID IRISZORG (RCZ)

door: Corrie Meurs

Daar zie je even met vette letters staan Clusterraad Zuid IrisZorg (CZ)!

Maar wie zijn we eigenlijk, waaruit zijn wij voortgekomen, voor wie werken we nu en hoe pakken we dat aan en wat willen we bereiken!

Laten we beginnen met de organisatie van de Clusterraad Zuid: alle leden (komende uit de bewonersraden) die in de CZ zitten en officieel benoemd zijn door de regio directeur, zijn cliënten of ex-clieënten van begeleid wonen, Crisisopvang, Dag en Nachtopvang (MFC), Jeugdopvang, Maatschappelijke Opvang (waaronder vallen opvang van ouderen, veelplegers, justitiële cliënten, passanten en verpleegzorg) daarnaast ook de dagopvang in Tiel. Samen vormen deze locaties in beide steden de Regio Zuid en tellen zo'n 6 locaties, die ook nog in verschillende afdelingen zijn verdeeld.

Waar het mogelijk is en de cliënten het zelf ook willen zijn bewonersraden opgezet en vanuit deze bewonersraden zit altijd een vertegenwoordiger in de CZ.

In de locaties waar men korter dan drie maanden woont of waar ambulante cliënten komen, is het moeilijk om cliënten te vinden die een bewonersraad willen opzetten. Op die locaties heeft de CZ een maandelijks spreekuur ingesteld en kunnen alle cliënten met collectieve klachten bij hen terecht en ook hier wordt dankbaar gebruik van gemaakt.

Iriszorg Nieuwe Dukenburgseweg Nijmegen

Uit het bovenstaande stukje kun je al zien waar de bewonersraden en CZ voor zijn, en wat en hoe wij dit aanpakken. We zijn er voor de cliënten om hun belangen te behartigen (waar nodig en mogelijk) naar de lokale Managers, de regio directeur en zelfs naar de gemeente toe en dit doen we door te luisteren, signaleren, registreren en te rapporteren over datgene waar cliënten van vinden dat er extra aandacht aan besteedt moet worden. Het kan ook een idee of aandachtspunt zijn die gebruikt kan worden bij het toekomstig beleid.

We gaan nog een stukje verder om een duidelijk beeld te geven hoe de organisatie van de cliëntenraad IrisZorg (CI) in elkaar steekt. De CI is opgebouwd uit een lid van iedere Clusterraad (4) en 2 externe leden, die zes maal per jaar vergadert en eveneens zes maal per jaar met de Raad van Bestuur. De leden uit deze raad worden ook officieel benoemd door de Raad van Bestuur en hebben wettelijke medezeggenschap. Er wordt van de leden verwacht zoveel mogelijk bij deze vergaderingen aanwezig te zijn. Bij deze bijeenkomsten kunnen de leden schriftelijk gevraagd en ongevraagd advies verstrekken.

Het allerbelangrijkste is en blijft voor de CZ het contact met de cliënten. Door contact te maken en houden met de achterban kun je het vertrouwen winnen om er zo achter te komen wat er speelt. Daarnaast is een goede samenwerking met de medewerkers, lokale managers en directeur van belang en staat bij de CZ hoog in het vaandel, uiteraard in het belang van de cliënt.

Het jaar 2011 is voor de Cliëntenraad IrisZorg op een bijzondere wijze beloond met het winnen van de Kikkertrofee van het Odyssee weekend. Veertien dagen later mocht ik de Wisselrofee van de Landelijke Vereniging Thuislozen (LVT) in ontvangst nemen. ←

“De Kentering houdt gemeenten spiegel voor”

door: Corine Strausz en Joliet Hartman

De Kentering voert in samenwerking met het Landelijk Platform GGz een landelijk onderzoek uit naar de ervaringen van mensen met een ggz achtergrond met de Wet Maatschappelijke Ondersteuning WMO (Wet maatschappelijke Ondersteuning).

In de WMO staat onder andere dat gemeenten verantwoordelijk zijn voor de mogelijkheden van ggz cliënten om deel te nemen aan de samenleving. Deze mensen krijgen nu de kans hun mening te geven over het beleid van hun gemeente ten aanzien van de WMO.

Met de door hun gegeven antwoorden kan de gemeente meer inzicht krijgen in hun behoeften en wensen.

Dit onderzoek heet “(Openbare) GGZ-Spiegel” en wil boven water krijgen of gemeenten genoeg doen voor de groep mensen met een “(O) GGZ achtergrond. Het bestaat uit 2 vragenlijsten: een voor (o)ggz-cliënten een voor gemeenten en organisaties die zicht hebben op het te voeren WMO-beleid van de gemeente.

Onderwerpen in de vragenlijst voor cliënten zijn onder andere de beschikbaarheid van het aanbod, de toegankelijkheid en de eigen regie van de ggz-cliënten.

Deze onderwerpen hebben betrekking op dagbesteding, werk en zelfstandig functioneren. In de vragenlijst voor gemeenten wordt gevraagd naar de feitelijke situatie van het gemeentelijke (o)ggz-beleid.

De resultaten zullen aanknopingspunten bieden om in gesprek te gaan met gemeenten over de gewenste aanpassingen aan de uitvoering van de WMO.

Duidelijk wordt op welke onderdelen een gemeente het goed doet en op welke onderdelen nog verbeteringen aangebracht kunnen worden. De resultaten kunnen vergeleken worden met een landelijk gemiddelde. De twee vragenlijsten zijn inhoudelijk vergelijkbaar.

Samen geven de lijsten een beeld van wat er is aan (o)ggz-beleid binnen een gemeente en hoe dat beleid in de praktijk uitgewerkt op de eerder genoemde leefgebieden.

Verloop van het onderzoek

Na een wat moeizame start kwam het project na de zomer lekker op gang. Vele contacten werden gelegd en meer dan 200 vragenlijsten verspreid. Bijeenkomsten en bezoeken werden afgelegd bij Propersona, Indigo, MEE, een aantal gemeentes, dagactiviteitencentra zoals Phoenix, de Ark en de Stek, WMO-raden, familieraden en cliëntenraden.

Heden zijn ruim 50 vragenlijsten retour ontvangen. Het landelijk onderzoek is reeds afgesloten maar het team “WMO onderzoek” van de Kentering, bestaande uit Corine, Mariëtte en Joliet, hebben besloten het onderzoek nog wat meer ruimte te gunnen en door te gaan met het verzamelen van vragenlijsten tot half december. ←

Het herstelverhaal van Mike Boddé

Door: Job Schellekens

Mike Boddé is een van 's Nederlands bekendste cabaretiers. Minder bekend is dat hij jarenlang leed aan depressies. Totdat hij vorig jaar het boek 'Pil' uitbracht. Hierin beschrijft Mike hoe hij jarenlang strijd leverde tegen zijn depressie, en hoe hij er uiteindelijk dankzij medicatie weer vanaf kwam. Onlangs werd Mike geïnterviewd door het magazine 'Leef!'i.

Job Schellekens

Mike beschrijft in dit interview hoe de depressie steeds meer vat op hem kreeg, psychisch en lichamelijk. Hij voelde zich doorlopend moe, misselijk en kreeg spierpijn. De dingen die hij voorheen leuk vond om te doen, konden hem niet meer boeien. Op een gegeven moment kwam ook zijn cabaretcarrière daaronder te lijden. Mike verwoordt het als volgt:

“Ik vroeg mezelf af of ik nog wel was wie ik voor die tijd was geweest. Ik was totaal verlamd en jarenlang niet in staat om op te treden.”

Op zoek naar hulp, begon Mike aanvankelijk een beroep te doen op alternatieve genezers. Die vertelden hem dat ze hem van zijn depressie konden genezen. Maar dat leverde uiteindelijk niets op:

“Al die healers en zo zeiden dat ze me van mijn depressie af konden helpen. Maar die alternatieve behandelingen hebben me niets opgeleverd.”

Waarom Mike in eerste instantie hulp zocht in het alternatieve behandelcircuit, had waarschijnlijk te maken met zijn scepsis ten aanzien van pillen:

“Ik was heel huiverig voor pillen. [...] Ik reageer nogal heftig op wijn en zo, dus ik dacht dat ik ook heel heftig op antidepressiva zou reageren. En ik had het idee: als je antidepressiva slikt, dan ben je gek.”

Uiteindelijk besloot Mike toch om pillen te gaan gebruiken. Essentieel in die omslag was een gesprek met een psycholoog. Die maakte hem duidelijk dat gek zijn nog niet zo erg is, en dat ‘normaal’ eigenlijk niet bestaat. En als je ‘gek’ bent, is het ook niet erg als je daarvoor pillen moet gebruiken. Mike accepteerde daardoor het idee om medicatie te gebruiken. Maar dat bleek nog een heel gedoe te zijn:

“Nadat ik over die drempel heen was, had ik nog een paar sombere jaren, omdat ik me pas bij mijn vijfde antidepressivum goed ging voelen.”

Inmiddels gaat het goed met Mike. Hij is nu al twaalf jaar aan de medicatie en heeft meer waardering gekregen voor de medische wetenschap. Mike realiseert zich dat mensen, die lijden aan een zware depressie, niet genoeg hebben aan een gesprek met een hulpverlener:

“Als iemand een lichte depressie heeft, is praten met de huisarts of een psycholoog vaak voldoende. Maar bij een zwaardere depressie heb je vaak ook pillen nodig om eroverheen te komen.”

Ook is hij in zijn sociale omgeving heel open over zijn depressie. Behalve het feit dat Mike er een boek over heeft geschreven, heeft hij ook in diverse tv-programma's verteld over zijn aandoening. En dat werkt weer bemoedigend voor andere mensen die ook depressief zijn:

“Ik merk dat anderen die depressief zijn mijn verhaal steunend vinden. [...] Ik wil het taboe doorbreken.

Veel mensen die depressief zijn hebben heel pijnlijke, genante, sombere en zwarte gedachten. [...] Het is heel pijnlijk om dat toe te geven.” Des te knapper daarom dat Mike er zo openhartig over is! ←

1 'Leef!', no. 70, nov/dec/jan.

Psyche Mediaprijs gewonnen door 'Paviljoen 7'

door: Waldemar Krijgsman

Is elke schizofreen gevaarlijk? Moeten depressieve mensen zich niet zo aanstellen? Media voeden 'de man in de straat' met artikelen waarbij psychische ziekten een rol spelen, zodat een bepaalde beeldvorming ontstaat. Maar klopt dat beeld wel? Of bevestigt de berichtgeving slechts bestaande stereotypen en vooroordelen?

In elk geval wil de Psyche Mediaprijs afrekenen met dergelijke vooroordelen. Op 17 november 2011 is deze prijs voor de tweede keer uitgereikt. De prijs is een idee van het Fonds Psychische Gezondheid en de Initiatiefgroep Psyche, Media en Stigma. Het Fonds heeft als missie het streven naar een samenleving waarin: minder mensen psychische problemen hebben, chronisch psychiatrisch patiënten volop meetellen, iedereen met psychische problemen een adequate behandeling krijgt en mensen open over psychische problemen durven te praten. De Initiatiefgroep streeft naar evenwichtige berichtgeving, beeldvorming en publieke opinie over personen, problemen en ervaringen in de geestelijke gezondheidszorg. Door samenwerking hoopt de groep stigmatisering terug te dringen. Daarbij richt ze zich op intensieve contacten tussen professionals in de media en professionals (onder wie ervaringsdeskundigen) in de geestelijke gezondheidszorg.

Reden voor het lanceren van de prijs in 2009 was dat mensen met een psychische handicap nogal eens tegen vooroordelen aanlopen. Ze krijgen een stempel opgedrukt, een stigma, doordat er kennis ontbreekt over wat er nu echt met hen aan de hand is. Door dit stigma krijgen deze mensen het extra moeilijk: terwijl hun aandoening al erg genoeg is, krijgen ze de vooroordelen er nog eens bovenop. Deze veroorzaken onterecht schaamte en daardoor durven de betrokkenen minder snel hulp te zoeken. De media kunnen stigmatisering van psychiatrische patiënten bevorderen of juist bestrijden. De Psyche Mediaprijs mikt op de voortrekkersrol die de media kunnen spelen bij het verbeteren en nuanceren van de beeldvorming. De prijs is een beloning voor een journalist of programmamaker die zorgvuldig en helder vertelt over psychische problemen en zodoende openheid daarover stimuleert en de discussie aanwakkert. Hij toont aan dat psychische problemen zo gek nog niet zijn.

Waldemar Krijgsman

De inzending moet vernieuwend en grensverleggend zijn. Ze vermindert vooroordelen en argwaan en leidt tot meer openheid en minder schaamte. Door dit alles ontstaat een gevarieerd en reëel beeld van mensen met psychische problemen.

De prijs, 5000 euro en een kunstwerk, kan uitgaan naar Nederlandstalige artikelen voor kranten, tijdschriften en internet en programma's, reportages en documentaires voor radio en televisie.

Dit jaar is de Psyche Mediaprijs gewonnen door 'Paviljoen 7', een documentaire van Zoli Schwarcz over het de crisisafdeling van het Penitentiair Psychiatrisch Centrum (PPC) Amsterdam. Dit deel van de 'Bijlmerbajes' verzorgt de landelijke opvang voor gedetineerden in een acute psychiatrische crisis. Ze zijn psychotisch, soms suïcidaal en niet meer te handhaven in een gewone gevangenis.

Na de moord op Pim Fortuyn zat Volkert van der G. hier de eerste weken opgesloten, met permanente camerabewaking. 'Paviljoen 7' toont de dagelijkse gang van zaken op de crisisafdeling. Paul Schnabel, juryvoorzitter van de Psyche Mediaprijs over de winnende film: 'De makers en betrokkenen laten de rauwe kant zien van de hulp en opvang van mensen met ernstige psychische problemen. Duidelijk is soms de onmacht, maar steeds ook de inzet van de hulpverleners.' →

Citaat uit het juryrapport: "Paviljoen 7' is een taboedoorbrekende film die op een indrukwekkende manier laat zien dat psychiatrische stoornissen altijd bestaan in interactie met de samenleving. Hulpverlening kan dan bijdragen aan verharding of verbetering van het lot van psychiatrische patiënten.

Filmmaker Zoli Schwarcz zet geen 'mooi verhaal' neer maar geeft een reëel beeld. De jury vindt het belangrijk om dat aan een breed publiek te laten zien. Door de volstreekte openheid van de makers, die mogelijk is gemaakt door het Ministerie van Justitie, bevordert het programma de openheid en bestrijdt het de schaamte.'

Op www.ncrv.nl/ncrvgemist is de tv-documentaire terug te zien.

**psyche
media
prijs**

Behalve de juryprijs bestaat er ook een publieksprijs. Geïnteresseerden konden via internet hun stem uitbrengen. De publieksprijs is dit jaar gewonnen door een aflevering van het EO-programma 'JONG' met als thema zelfdoding. In dit programma van Ellen Danhof (eindredactie) maakt de kijker kennis met Nelleke (27) die twee keer een mislukte poging tot zelfmoord heeft gedaan en met Ingrid (20) die haar geliefde broer Ruben aan zelfdoding verloor.

Het Fonds Psychische Gezondheid stelt dat het tv-programma 'op een eerlijke manier laat zien wat het is om depressief te zijn en niet meer te willen leven. En hoe het is om iemand in je omgeving te verliezen aan zelfdoding. De aflevering is vernieuwend en zet aan tot nadenken.'

Voor wie belangstelling heeft: het programma is op www.eo.nl/jong nog terug te zien.←

Zie verder: www.psychischegezondheid.nl

colofon:

Informatiewinkel

**Basisberaad
&
Cliëntondersteuning**

Uitgave van het Basisberaad in de GGz Nijmegen en omgeving.

Redactie:

Dave Peters
Elly de Louw
Job Schellekens
Leo van den Berk
Vincent van Dongen
Waldemar Krijgsman
Wim van der Velden

Lay-out:

Elly de Louw

Postadres en Bezoekadres:

Limoslaan 10
6523 RZ Nijmegen

☎ 024 – 3231202

e-mail: basisberaad@dekentering.info

www.dekentering.info
